

[Finansministeren]

er for det første, at en række af besparelsesforslagene er meget lidt konkrete. Vi har fra kommunerne fået nogle ideer og forslag til, hvor der kan spares, men disse ideer skal først udarbejdes til konkrete besparelsesforslag. Virkningen heraf må beregnes, og det må klarlægges, om der er uheldige virkninger på andre områder, måske endda merudgifter.

Derudover har en række af forslagene det formål at fjerne irritationsmomenter og uhensigtsmæssige procedurer i den daglige arbejdsgang. I den udstrækning, det er muligt, er det i sig selv værdifuldt, men det tæller jo ikke, når der skal sættes kroner og øre på, i hvert tilfælde ikke i særlig stor udstrækning.

Jeg kan oplyse, at sparekatalogernes forslag allerede på forskellig vis er indgået i regeringens overvejelser og i regeringens beslutninger. Flere af forslagene indgår i mere eller mindre omarbejdet form i den kommunale spareplan, som blev udarbejdet i foråret. Derudover har en lang række forslag været behandlet i et udvalg under administrationsdepartementet og i dobbeltadministrationsudvalget under indenrigsministeriet.

Når jeg for sagde, at venstre overvurderer forslagenes besparelsvirkning, hænger det også sammen med venstres hovedtanke, at man ved at styrke den lokale selvbestemmelsesret automatisk opnår de fornødne besparelser. Jeg mener ikke, denne teori holder i virkelighedens verden. Det er ikke tilstrækkeligt blot at ændre i nogle love, cirkulærer eller vejledninger. Det ligger nemlig i realiteternes verden, som jeg sagde før, sådan, at kommuner og amtskommuner på en række områder har valgt at lægge sig betydeligt over de statslige normer og standarder. Der kan derfor ud fra en besparelsesbetragtning på visse områder snarere være brug for nye cirkulærer og vejledninger med maksimumsnormer for at sikre de nødvendige besparelser. Det går ikke i spand med beslutningsforslagets titel, men har måske mere forbindelse til virkeligheden.

Alternativet til venstres meget lidt konkrete forslag er den fremgangsmåde, som SV-regeringen anvendte, og som er videreført af den nuværende socialdemokratiske regering, nemlig den fremgangsmåde, at man aftaler med de kommunale organisationer, hvilken udgiftsramme der skal være gældende for det eller de kommende år. For 1981's vedkom-

mende har regeringen og et flertal i folketinet her givet et vigtigt bidrag til at opnå kommunale besparelser. Vor fremgangsmåde har givet de resultater, der var tilsigtet, og derfor tror jeg, vi både for at nå realiteterne og også af hensyn til det kommunale selvstyre skal fastholde den fremgangsmåde, vi med fordel har anvendt i de seneste år. Det er regeringen indstillet på, for for os er det resultaterne, der tæller.

Hans Hækkerup (S):

Dette forslag til folketingsbeslutning er en genfremsættelse af et forslag fra sidste folketingsssamling, men i modsætning til de fleste andre genfremsættelser er dette dog en ajourført udgave.

I lighed med det gamle forslag indeholder dette en lang række spareforslag, som Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen samlede sammen sidste år. Men desuden er det blevet udvidet med nogle spareideer, der er dyrket i venstres egen have. Jeg må desværre skuffe venstres ordfører med at sige, at jeg ikke synes, de pynter i sparebuketten.

Sidste gang vi debatterede forslaget, havde jeg lejlighed til at redegøre for socialdemokratiets holdning til det lokale selvstyre, og jeg skal derfor nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde dengang om dette vigtige emne. Ligesom ministeren vil jeg heller ikke kommentere de enkelte spareforslag, men blot sige, at på ét punkt er vi meget enige med venstre, nemlig om at der skal ske besparelser i de kommunale udgifter.

I de sidste år har den almindelige lønmodtager set sin disponible realløn falde. I 1980 har det endda været med 5 pct. I denne situation mener vi det er nødvendigt, at man også begrænser væksten i de offentlige udgifter. Vi mener derimod ikke, som venstre øjensynlig gør, at det vil være fornuftigt eller rimeligt at stoppe væksten i kommunernes udgifter fuldstændigt. Det vil stadig være sådan, at der påhviler kommunerne en lang række vigtige opgaver, der skal løses, og som ikke kan løses uden voksende kommunale udgifter. Lad mig bare som eksempel nævne daginstitutionsområdet eller plejehjemmene, hvor det påhviler kommunerne at sikre det nødvendige antal pladser.